

Бидискини служел и на френския шпионаж на Балканите/, успял да се добере за кратко чрез наивния Г. Живков до БРЦК при началните стъпки на създаването му, но скоро бил разкрит от Л. Каравелов, Ив. Кършовски и други емигранти, изгонен от тях и публично разобличен като турски шпионин на страниците на "Свобода" от редактора ѝ.

Тази афера се разиграва през последните месеци на 1869 и първите на 1870 г., в същото време, когато в Румъния са изпратени и други агенти на шпионската централа от гръцки, еврейски и български произход. Особено разчитат властите на Бидискини и на младия българин Св. Миларов, талантлив публицист, проявил се в средите на цариградската колония и успял да се сближи с П. Р. Славейков, също зорко и продължително наблюдаван от властите. Миниакален по нрав и със самочувствие за изключителна мисия не само за България, но и за света, Миларов същевременно е наивен политически, а и не много придирчив в средствата, с които си служи. Така попада в мрежите на турския шпионаж и предприема "мисия", но от доста неблагоприятен характер - да се сближи с най-проявените и активни емигранти, на първо място, разбира се, с Л. Каравелов, който обаче лесно го разгадава и не допуска претенциозният турски агент да проникне в средите на революционната емиграция в Букурещ. От своя страна, за това допринася и Ив. Кършовски в Гюргево, с когото Миларов е намерил контакт, въобразява си, че го е спечелил и му доверява да препраща кореспонденцията му с Цариград, т.е. донесенията му до централата чрез Дж. Бидискини и Хр. Арnaudов. Вече опитният в политическите работи Кършовски обаче прочита писмата му, и така шпионската мисия на Миларов е доказана, той е изгонен от Румъния от емиграцията, и този план на началниците му пропада.

Междувременно от Цариград идват тревожни сведения, че Св. Миларов е предал на властите двама български революционери, пребиваващи там, и това загинаги оставя неизлечимо петно върху неговото име, независимо, че след 1878 г. развива енергична политическа дейност, и публицистична и накрай, пак поради маниакалността и наивността си, се замесва в заговор срещу правителството на Ст. Стамболов и княза и завършва трагично живота си, всъщност без реална вина.

Тези подробности около шпионската акция на Портата срещу българската революционна емиграция през 1869 - 1870 г. показват ясно, от една страна при колко трудни условия тя осъществявала създаването на новата организация БРЦК, от друга - колко важни документални данни могат да се намерят в архивите на полицейските управления и шпионската мрежа сред емиграцията.

Мисията на Св. Миларов - Дж. Бидискини в Румъния и почти едновременно развиващата се друга, по същество еднаква с нея друга афера в Цариград, тя пък осъществявана в течение на няколко години от митрополит Доротеи, използван от турската шпионска централа, насочена също срещу българските революционери в Румъния и Сърбия, свидетелстват по недвусмислен начин, за особено внимание на Високата порта към българското революционно движение и емиг-